

Boekfragment 'Een laatste brief' - Wilma Geldof

Als ik voorovergebogen op de wc zit, valt mijn blik op iets zwarts onder de pot. Ik schrik. Een insect? Nee, het beweegt niet. Het is geen beest. Ik pak het. Een rijtje zwarte doodskoppen. Een haarspeldje. Dat kan maar van één iemand zijn!

Ik blijf zitten met het speldje in mijn handen. Tara is hier dus ook geweest. Dat kan alleen maar betekenen... dat ze iets met Olaf heeft! Met Olaf! Tara die nog nooit een vriendje heeft gehad! Hoe oud zou Olaf zijn?

Ik trek mijn broek omhoog, gooi het speldje terug op de grond en trek door. Olaf staat in de gang.

'Bedankt,' zeg ik. 'Ik ga nu maar.'

Olaf loopt voor mij uit. Zijn hand is op de deurkruk van de buitendeur als hij zich naar mij omdraait. Opeens staan we vlakbij elkaar. Hij kijkt me aan met die lichte ogen van hem. 'Als het nodig is, kun je gerust nog eens langskomen. Oké?'

Ik knik. Tara's haarspeldje, denk ik. En: hij is knap.

Het is warm. Ik wil hem passeren. Olaf opent de buitendeur. We staan nu allebei op de drempel. Het is hier te smal voor twee personen, ik moet hem voorbij lopen, maar ik blijf staan en kijk hem aan. Tara's haarspeldje, denk ik. Tara's haarspeldje.

Opeens doe ik het. Zomaar. Ik beweeg mijn gezicht naar hem en strek mij. Mijn lippen raken de zijne. Heel zacht. En nog een keer. De lucht trilt ervan. Zijn mond reageert op mijn aanraking. Zijn lippen zijn vochtig. Zijn tong zoekt de mijne. En vindt die. Ik wil wat voelen - in mijn buik, in mijn hart, in mijn hoofd - maar eigenlijk voel ik niets anders dan onze tongen die erg nat om elkaar glibberen. Ik voel wel dat er van alles bij Olaf gebeurt. Hij wil mij. Yes. Hij wil mij! Mij!